

Křidel pár, to je ten krásnej dar,
který zapomněl nám dát Pán
Tobě ho dal a jak už to bývá,
nemohls ho unést sám
Jméno tvé zná dnes každý z lidí,
Ikarus, který k Slunci vzlét
Ó, příteli můj, už je to dávno,
Už je to pěkná řádka let.

Touhu tvou má, každý nosí
a každý se s ní narodil
Jo, za první pád,
když jsme ještě malí, bosí,
tak dostaneme hned svůj díl
A potom už pouze své pírečko k píрку
my lepíme celý život svůj,
voskem ze svícňů na oltáři bohů,
Ikare, při nás teď stůj

Znáš dobře ten dlouhej pád ze Slunce temnou nocí,
znáš bohy - moc vědí a nesní, jsou nemocní svojí mocí
Slunce ti křídla rozpouští a dole tě moře čeká,
tvůj pád ještě dneska neskončil, a to mne právě leká

Jednou snad se moře uklidní
a vlny pířka na břeh vynesou
A dětí houf je vezme do dlaní
a domů je pak ponosou
Až potkáš to dítě, tak pamatuj,
tohle jsou malé zbytky velkých snů
To dítě to ví, jen se podívej,
snad v něm vidí záblesk příštích dnů
To byl můj přítel Ikarus,
kterému zpívám tohle blues,
byl miláčkem múz a nepřítel svých bohů,
kteří mají trošku jiný vkus
Jen křidel pár, to je ten krásnej dar,
který zapomněl nám dát Pán
Tobě ho dal, a jak už to bývá,
nemohl's ho unést sám

Znáš dobře ten dlouhý pád
ze Slunce temnou nocí,
znáš bohy - mocní, moc vědí a nesní,
jsou nemocní svojí mocí
Slunce ti křídla rozpouští
a dole tě moře čeká,
náš pád ještě dneska neskončil,
a to mne právě leká.